

2. Бок Л. Робота рулить! Уроки Googl: правила гри у команді мрії / Пер. з англ. А. Дудченко. – Київ : Наш Формат, 2007. – 424 с.
3. Гавкалова Н. Л. Організаційна та корпоративна культура: визначення та особливості // Інвестиції: практика та досвід. – 2012. – № 19. – С. 4–6.
4. Капитонов Э.А., Зинченко Г.П., Капитонов А.Э. Корпоративная культура: теория и практика. – Москва : Альфа-Пресс, 2005. – 352 с.
5. Козлов В.В. Корпоративная культура: Учебно-практ. пос. – М.: Изд-во «Альфа-Пресс», 2009. – 304 с.
6. Колесников А.В. Корпоративная культура современных организаций: Курс лекций. – Москва : Альфа-Пресс, 2011. – 448 с.
7. Корпоративная культура : навч. посібн. / Під заг. ред. Г.Л. Хаєта. – Київ: Центр навч. літ-ри, 2003. – 403 с.
8. Макеев В.А. Корпоративная культура как фактор эффективной деятельности организации: Монография / Под ред. В.Д. Грибова. – Москва : ЛИБРОКОМ, 2012. – 248 с.

Шеремет В. В.,

викладач кафедри музичного мистецтва
ВП «МФ КНУКіМ», м. Миколаїв

БАЯННО - АКОРДЕОННЕ МИСТЕЦТВО ХХІ СТОЛІТТЯ ПІВНІЧНОГО ПРИЧОРНОМОР'Я

Художня культура Північно-причорноморського регіону України представлена багатьма жанрами мистецтва, зокрема музичного, розвиток яких на теренах регіону зумовлений певними історичними та соціокультурними чинниками. Одним з таких жанрів виступає баянно-акордеонне інструментальне мистецтво, яке у ХХІ столітті набуло новітніх форм, синтезувало художні традиції культури регіону та акумулювало у собі здобутки національного та світового музично-виконавського інструменталізму і тому посідає значне місце в культурі регіону.

Питання функціонування виконавства на народних інструментах, зокрема на баяні та акордеоні, в контексті вивчення традиційних культур північнопричорноморського регіону розглянуті у роботах О.Макаренка [1], В.Другальова [2], В.Іванова [3], у спеціальному дослідженні І.Мацієвського [4].

Роль народно-інструментального жанру в освітньому процесі мистецьких навчальних закладів, вивчали П.Вакулин [5], В.Євдокімов [6], О.Макаренко [7].

Проблеми розвитку академічного народно-інструментального мистецтва регіону, з яких питому вагу складає коло питань саме баянно-акордеонного виконавства, – представляють публікації викладачів Одеської національної музичної академії В.Власова [8], В.Євдокімова [6], В.Мурзи [9], І.Єргієва [10], А.Черноіваненко [11].

Баянно-акордеонне мистецтво входить в культурне життя мешканців регіону і на художньо-побутовому рівні, – як елемент організації дозвілля людей, і на мистецько-освітньому рівні, – як простір для залучення молоді до світу музики, музичної самодіяльності та канал для самовираження і самореалізації, а також, на високому музично-естетичному рівні, що продовжує попередній рівень, – як сформована школа баянно-акордеонного мистецтва із повним комплексом характерних ознак. Серед таких ознак, – наявність на теренах регіону повної ланки спеціальної музичної освіти від початкової до вищої фахової, наявність професійних концертних виконавців та кола композиторів, які пишуть музику для баяна та акордеона, а також, розвиток конкурсно-фестивального руху, який є однією з рушійних сил професіоналізації та популяризації баянно-акордеонного мистецтва в регіоні.

Функціонування баянно-акордеонного виконавства на аматорському рівні представлено участю зазначених інструментів у складі багатьох самодіяльних колективів Херсонщини, Миколаївщини, Одещини, які за напрямком представляють здебільшого фольклоризм (вторинний фольклор, проте в

репертуарі є і популярні авторські твори), що є певним джерелом поповнення репертуару баяністів-аматорів, а за формою, – вокально-інструментальні, інструментальні, інструментально-хореографічні колективи із участю баяна-акордеона, а також солісти та акомпаніатори.

Характерною вимогою часу, коли набирають розмаху процеси глобалізації у всіх сферах мистецтва ХХІ століття, стає пошук репертуару для баяну (акордеону) і нових виконавських форм із участю цих інструментів. В таких умовах актуальною є творчість самодіяльних композиторів М.Морозинського, П.Пасічника (Миколаїв), які мають професійну музичну освіту, пишуть оригінальну музику для учнівських колективів та самодіяльних виконавців.

Однією з сучасних виконавських форм гри на баяні, розповсюдженою у самодіяльному середовищі, стає своєрідний «перфоменс» – гра під супровід фонограми, коли виконавець, який зазвичай грає стоячи, виступає учасником активного сценічного дійства (рухається, пританцює, і при цьому грає на інструменті, що покликано привернути слухацьку увагу).

Основними рисами розвитку академічного народно-інструментального мистецтва Північного Причорномор'я кінця ХХ – початку ХХІ століття виступають безперервна професіоналізація та інноваційність, де остання є визначальною ознакою одеської академічної баянно-акордеонної школи ОНМА ім. А.Нежданової і ґрунтується на творчій співпраці видатних виконавців-баяністів із потужною одеською композиторською школою, а також проявляється у поєднанні баяну (акордеону) із іншими академічними інструментами в малі камерно-ансамблеві форми. Значний внесок в оновлення професійного виконавського репертуару зробили одеські композитори В.Власов, Л.Самодаєва, К.Цепколенко, В.Ларчиков, Ю.Гомельська, а також презентували баян як новий академічний інструмент, вивели баян на театральну сцену, залучаючи весь спектр сонорних ефектів інструмента до виконавського процесу.

Південний регіон пишається іменами відомих баяністів, лауреатів багатьох престижних національних та міжнародних конкурсів: Г.Коч, В.Мурза, І.Єргієв, В.Чефранов, дует «Каданс» (І.Єргієв-баян, О.Єргієва-скрипка) та багато інших.

В останнє десятиліття набуває активного розвитку конкурсно-фестивальний рух, діють фестивалі-конкурси різного рівня, де беруть участь і виконавці на баяні-акордеоні: у місті Херсон, – міський конкурс «Граї, гармошко», обласний огляд аматорських колективів «Таврійське перевесло», всеукраїнський фестиваль народної музики «Чумацький шлях», міжнародний фестиваль академічної музики «Віват, музико!»; у місті Миколаїв, – обласний конкурс виконавців на народних інструментах, всеукраїнський конкурс інструментального мистецтва «Золота струна», обласний конкурс-огляд аматорських колективів «Ліга – Вольта», всеукраїнський багатожанровий фестиваль конкурс «Ліманські зорі – Дивограй», фестиваль та конкурс ансамблево-оркестрового мистецтва ім. Г.Манілова; м. Одеса, – міжнародний фестиваль баяністів-акордеоністів «Баян-парад», фестиваль «Два дні та дві ночі нової музики».

Отже, баянно-акордеонне мистецтво ХХІ століття, в умовах культурного простору Північного Причорномор'я діє на трьох рівнях: художньо-побутовому

мистецько-освітньому, музично-естетичному. Аматорське традиційне музикування все більше набуває рис фольклоризму та втрачає форми активного побутування; самодіяльне народно-інструментальне виконавство розвивається у двох напрямках: тяжіє до академізму та професіоналізації або набуває риси фольклоризму. Основними рисами розвитку академічного баянно-акордеонного мистецтва Північного Причорномор'я ХХІ століття виступають безперервна професіоналізація та інноваційність (пошук нових форм та нового звучання), де остання є визначальною для одеської академічної школи народно-інструментального мистецтва, а також, активізація конкурсно-фестивального руху, що допомагає виявляти нові імена та залучати широку слухацьку аудиторію, презентувати баян (акордеон), як академічний інструмент із широкими акустико-виконавськими можливостями, тим самим змінюючи сприйняття іміджу інструменту: від народного – до елітарного.

Список використаних джерел:

1. Макаренко О.П. Музичний фольклор Півдня України: динаміка функціонування. Збірка вибр. наук. статей. Миколаїв. 2015. 195 с.
2. Три шляхи широкії до купи зійшлися / Пісенний фольклор Херсонщини / упор. Другальов В.В. – Херсон : Наддніпряночка, 2007, – 276с., с 8.
3. Іванов В.Ф. Народна інструментальна музика південноукраїнських болгар / В.Ф. Іванов // Фольклор Півдня України: Миколаїв: 1997, – вип.1. – С.33-38.
4. Мацієвський І.В. Народна інструментальна музика на Херсонщині (за даними польових досліджень 1990 р.) / Питання дослідження та збереження музичного фольклору Херсонщини: [зб.рефератів Всесоюз. наук.практ.конф.] / упоряд. І.В.Мацієвський; – СПб, – 1991– С.105 -112
5. Вакулин П.К. Отдел народных инструментов: вчера, сегодня, завтра. Одесское музыкальное училище 100 лет: сб. статей / гл. ред. С.В.Мирошниченко. Одесса ОКФА, 1997, 184 с.
6. Евдокимов В.М. Одесская академическая школа народно-инструментального искусства. – Одесса: Астропринт, 1999. – 88 с.
7. Макаренко О.П. Миколаївське державне вище училище культури. 50-років служіння культурі 1954–2004 рр/ зб. нарисів і спогадів. Миколаїв. Видавництво «Гліон». 2004, 150 с.
8. Власов В.П. Народное исполнительство – профессиональные традиции. Одесская консерватория. Забытые имена, новые страницы / за заг. ред. М. М. Огренича.– Одесса: ОКФА, 1994.– 248 с.
9. Мурза В.А. Фольклор у професійному баянному мистецтві (на прикладі творів В.Власова) /В.А.Мурза // Муз. мистецтво і культура: Науковий вісник Одеської державної консерваторії. – 2002. – Вип.3. – С.288-289.
10. Єргієв І. Д. Український «модерн-баян» – феномен світового мистецтва: навч. посіб – Одеса: Друкарський дім, – 2008. – 168 с.
11. Черноіваненко А.Д. Баян у поезиці сучасного професійного музичного інструментарію. Муз. мистецтво і культура: Науковий вісник Одеської державної консерваторії. – Одеса: «Астропринт», 2002. Вип.3. С.254-264.

Шуляк С.О.,

кандидат педагогічних наук, доцент, декан факультету менеджменту і бізнесу ВП «МФ КНУКіМ»,
м. Миколаїв

ІНФОРМАЦІЙНА НЕРІВНІСТЬ : ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Інформаційно-комунікаційні технології (далі – ІКТ) мають величезний перетворювальний вплив на всі сфери сучасного суспільства як у межах національних кордонів, так і у світі в цілому. Глобальність процесів, що відбуваються, неминуче підвищує інтерес до теоретичного осмислення особливостей інформаційного суспільства. У розвинених країнах сфера ІКТ виступає запорукою соціального, економічного і політичного благополуччя. Починаючи з 90-х років ХХ ст. розвиток інформаційного суспільства є пріоритетним напрямом державної політики в провідних країнах світу, але наслідком розвитку ІКТ стали не тільки переваги, але й проблеми навіть в розвинених країнах Заходу. Одним з таких наслідків є проблема інформаційної (цифрової) нерівності, яка є особливо актуальною для України.

Проблемі інформаційної нерівності присвячені праці як українських так і російських фахівців, але аналіз зроблений в них стосувався головним чином, соціально-політичних аспектів проблеми, інформаційна нерівність як комплексна гуманітарна проблема окремо не розглядалася [1,2,3,4,6,7,8].

Вперше термін «цифрова нерівність» (англ. «digital divide») прозвучав в липні 1995 р. в звіті про проведення Державною адміністрацією телекомунікацій та інформації США дослідження «Провалюючись в мережу: огляд сільських районів» [10]. У доповіді було вказано на істотні